

Không biết Quỳnh đã chạy bao lâu, chẳng biết đó là mồ hôi, nước mưa hay nước mắt mà cả gương mặt cô ướt đầm. Khi lên đến xe, cô thở không ra hơi hoảng loạn túm lấy cửa xe nhưng bên trong đã khoá, góc này đèn đường khuất, cô không sao nhìn được bên trong đưa tay đập lên cửa kính, giọng run rẩy gọi tên Vũ:

- Vũ, Vũ...

Bên trong im lặng, chiếc xe không hề đâm vào vật cản gì, nhưng phanh quá gấp nên mới tạo ra âm thanh lớn như vậy. Cô vẫn gõ tay lên cửa kính, mặc cho mưa to gió lớn gào lên:

- Vũ, anh có sao không? Vũ, trả lời tôi đi.

Bên trong vẫn im lặng không đáp, cô rút điện thoại ra, mưa trút xuống ướt nhoẹt không sao bấm được số. Khi cô còn đang loay hoay chưa biết làm thế nào cửa kính xe cũng từ từ hạ xuống. Cô vội vã cúi xuống nhìn vào trong, Vũ không sao cả, anh không sao, cô lúc này mới dám thở phào một tiếng.

- Lên xe.

Tiếng Vũ cất lên trong màn mưa dày đặc. Quỳnh nghe tiếng anh, cô còn đang chần chừ Vũ đã thô bạo mở cửa kéo cô lên. Mưa ngấm vào da thịt, nước chảy tong tong xuống cả ghế và sàn xe. Dù trong xe Vũ đã bật điều hoà chiều nóng nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh buốt. Vũ không nói gì, cũng không nhìn cô, anh lặng lẽ lái xe thẳng về biệt phủ. Trời đã tối muộn, nhà nào nhà nấy trong biệt phủ đều đóng kín cửa. Khi lên đến nhà của hai người, Vũ không nói gì chỉ rút cho cô cái khăn. Cô hiểu ý anh liền đi tắm, bên ngoài con Thanh chưa ngủ, Vũ gọi nó lên pha hai cốc trà gừng ấm, còn cho nó thêm chút tiền bo khiến nó cảm ơn rồi rít. Trước kia khi chưa hầu hạ Vũ, con Thanh luôn cảm thấy cậu Vũ là người khó gần, lạnh lùng, thậm chí là cục súc, tàn nhẫn. Thế nhưng mấy tháng nay tiếp xúc ấn tượng của nó lại khác, tuy cậu Vũ không dễ gần như cậu Nhân, miệng cũng không nói ngọt như vậy nhưng cậu thoáng tính hơn, có hơi cục cằn, thô lỗ nhưng đối với người làm cậu không hề chèn ép, trả lương thấp như nhà bà Hà. Con Thanh nhận mấy đồng tiền, cất vào trong túi, mấy tháng nay dưới sự chỉ bảo của đám anh Phan nó cũng dần thoát khỏi u mê của mấy trò đỏ đen, số tiền này nó giữ tiết kiệm sau còn gửi về cho thầy mẹ nó nuôi em.

Tắm xong Quỳnh đi ra ngoài, con Thanh đưa cho cô cốc trà gừng ấm rồi giục cô uống. Cô biết vì sao Vũ giữ con Thanh lại, có lẽ anh cũng không muốn tiếp diễn bầu không khí ảm đạm của hai người. Cô nhận lấy cốc trà gừng uống một hơi rồi đi về phòng ngủ, Vũ lúc này cũng mới đi tắm. Bên ngoài con Thanh lạch cạch đi rửa cốc, lau qua sàn nhà rồi mới về phòng của nó. Cả một ngày mệt mỏi, lại ngấm mưa, người Quỳnh run lên từng đợt, đắp mấy cái chăn mà vẫn lạnh. Cô nằm trên giường miên man thế đi, cũng không biết Vũ tắm bao lâu thì xong, trong cơn mơ cô nghe loáng thoáng tiếng cạch cửa, rồi lúc sau đã nghe tiếng hơi thở quen thuộc của anh phả vào tai. Đêm nay không giống như những đêm trước, Vũ

không đụng vào cô. Cô thầm nghĩ có lẽ anh chán ghét cô đến mức còn chẳng buồn giày vò cô nữa.

Nửa đêm Quỳnh lên cơn sốt cả người nóng hừng hực như lửa nhưng lại cảm nhận người lạnh buốt như băng. Không biết có phải cô sốt đến mức quá cao hay không mà cô nghe thấy tiếng xe cứu thương hú lên ầm ỹ. Cả người cô như rơi vào một mê cung, lúc mở mắt ra bỗng thấy rất nhiều y tá, bác sĩ vây quanh. Cô mơ mơ màng màng nghe tiếng bác sĩ hốt hoảng kêu lên:

- Nhanh, sản phụ bị băng huyết, mau đi lấy máu.

Có tiếng trẻ con khóc vừa gần vừa xa, cô vội vã túm lấy tay bác sĩ giọng thều thào hỏi:

- Bác sĩ, bác sĩ... con tôi đâu?

Xung quanh là một màn trắng xoá, bác sĩ kéo tay cô xuống, vẫn đi đi lại lại vội vã từng bước chân trong phòng bệnh. Cả người cô như rơi vào hố băng, không còn chút sức lực nào nhưng miệng vẫn lẩm bẩm hỏi:

- Con tôi đâu... bác sĩ... con tôi đâu.

Những ký ức thật thật, mơ mơ cô không sao phân biệt được, cô chỉ biết mình không thể □hết, cô phải gặp con. Thế nhưng dù cô có hỏi bao nhiêu câu vẫn không ai trả lời cô. Rất lâu sau cô mới cảm nhận được có ai đặt lên trên bụng cô một đứa trẻ, cô vội vã ôm con vào lòng, thế nhưng vừa chạm tay xuống cô đã thấy con cô lạnh ngắt, cả người cô như có luồng điện chạy qua hoảng loạn nhìn xuống. Đứa bé có gương mặt thật đáng yêu nhưng đôi mắt nhắm nghiền, toàn thân tím tái lạnh ngắt không có dấu hiệu của sự sống. Cô ôm chặt lấy con gào lên khóc, vừa khóc vừa van xin:

- Bác sĩ, con tôi sao thế này, cứu con tôi... cứu con tôi...

Thế nhưng chẳng ai cứu nó, tất cả mọi người đều chỉ trân trân nhìn đứa bé, có ai đó đáp lại lời cô:

- Đứa bé bị ngạt, chúng tôi đã cố gắng hết sức nhưng không cứu được. Xin lỗi cô, đứa bé đã □hết rồi.

Ba chữ đã □hết rồi khiến Quỳnh như hoá đá, cô túm lấy con, ôm thật chặt, con cô chỉ bị lạnh thôi, con cô không thể □hết. Cô ôm chặt con, cô tin rằng cô sẽ sưởi ấm được cho con, con cô sẽ mở mắt, sẽ khóc thật to như những đứa trẻ sơ sinh khác. Thế nhưng dù cô có làm cách nào con cô vẫn không hề động đậy. Cô như điên dại ôm con gào lên khóc nức nở, mặc cho cả người đang cảm đầy dây dợ, cô không màng gì cả van xin bác sĩ thêm lần nữa cứu lấy con cô. Nhưng tất cả chỉ là những cái lắc đầu, vừa khóc cô vừa điên dại hôn lên thi thể lạnh ngắt của con, cô ước giống như trong những câu chuyện cổ tích, khi những giọt nước mắt thấm vào da thịt con con sẽ tỉnh dậy như có phép màu. Thế nhưng... con vẫn không hề tỉnh, vẫn nằm yên trong tay cô, ngoan ngoãn như con □úp bê. Cô gào khóc thảm thương, tiếng gào khản đặc như con thú bị giam cầm, thà □hết đi, thà cô □hết đi để con cô được sống, vì sao lại tàn nhẫn như vậy, vì sao lại cướp đi của cô tia hi vọng sống cuối cùng.

Có ai đó bỗng vỗ nhẹ lên má cô, cô ngược đôi mắt đầm nước lên nhìn. Không biết có phải do cô khóc nhiều quá không mà chỉ thấy trước mắt là màn sương dày đặc, mãi một lúc sau cô mới thấy vầng sáng mờ mờ. Giữa lúc mơ thật cách nhau trong gang tấc, cô bỗng túm lấy anh nước mắt như mưa:

- Vũ, cứu con... cứu con của chúng ta.

Vũ nhìn cô không hiểu gì, anh lay lay nhẹ cô đáp lại:

- Cô nói gì vậy? Uống thuốc đi, bốn tiếng uống một lần, cô vẫn hơi sốt đấy.

Quỳnh lúc này cũng mới nhận ra mình vừa mơ, một giấc mơ thật đến mức gối cô nằm đã ướt đầm. Con Thanh đưa cho cô cốc thuốc hạ sốt khẽ nói:

- Cả đêm qua mơ sốt cao nói mê nói sảng, cậu còn định nếu mơ không hạ sốt là đưa mơ vào viện. May quá giờ mơ cũng tỉnh rồi. Con hầm cho mơ bát canh gà, mơ ăn đi cho nóng.

Quỳnh nhìn bát canh gà con Thanh bê vào, bên ngoài cô thấy Vũ đang ngồi. Anh trầm tư ở ghế sofa, gương mặt lại lạnh tanh. Thế nhưng cô không biết suốt đêm qua cô sốt anh vô cùng lo lắng. Anh hận cô, căm ghét cô nhưng khi cô nóng hừng hực, hôn mê anh lại sợ hãi, hoảng hốt gọi con Thanh lên, anh sợ cô sẽ □hết. Sự xuất hiện của cô đến thời điểm này đã đảo lộn tất cả. Anh không ngờ rằng chỉ cần thấy cô đau đớn, anh lại bỗng thấy mình có lỗi. Hoá ra suốt sáu năm nay anh vẫn chưa bao giờ quên được cô, hoá ra anh không có cách nào để hận cô một cách triệt để.

Uống xong bát canh gà, trong người Quỳnh cũng dễ chịu hơn đôi chút, nhưng sau giấc mơ đêm qua tâm trạng cô vẫn rất tệ. Con ác mộng bao năm rồi lặp đi lặp lại không bao giờ dứt. Cô nhắm mắt, mỗi lần nghĩ đến đứa con gái bé bỏng lạnh ngắt nằm trên người mình cô thấy mình sống còn không bằng □hết. Trên đời này không có nỗi đau nào hơn nỗi đau mất con, tất cả mọi nỗi đau đớn, có cực hạn thế nào vẫn gọi được tên, chỉ duy nhất mất đi đứa con dứt ruột đẻ ra vĩnh viễn không bao giờ có thể gọi được tên.

Quỳnh ngồi một lúc, cô suy nghĩ rất lâu cuối cùng lấy hết can đảm đi ra ngoài. Vũ vẫn đang ngồi lặng yên trên ghế. Cô hít một hơi rồi nói:

- Vũ! Trước tiên cho tôi xin lỗi anh. Sáu năm nay tôi luôn nợ anh, nợ nhiều hơn một lời xin lỗi.

Vũ ngược lên nhìn cô, anh bật cười hỏi lại:

- Với những chuyện cô gây ra cho tôi một lời xin lỗi là xong?

- Tôi biết một lời xin lỗi tất nhiên sẽ không thể xong được. Tôi biết có nói thế nào cũng chẳng thể thay đổi được gì, cũng biết bản thân rất vô liêm sỉ khi bao năm trôi qua lẽ ra dừng bao giờ nên xuất hiện trước mặt anh vậy mà cuối cùng lại lấy anh, kết hôn với anh để trả thù riêng của bản thân. Nhưng tôi không còn cách nào cả. Anh hận tôi cũng được, giày vò tôi cũng được, hà□hạ tôi ra sao tôi đều chấp nhận, tôi chỉ mong anh đừng tự giày vò bản thân mình.

- Tự giày vò bản thân? Có phải cô đang đánh giá cao quá bản thân mình không? Cô nghĩ cô là gì, cô nghĩ sáu năm rồi, sau ngần ấy chuyện cô làm tôi vẫn yêu cô? Hay cô nghĩ thằng này vẫn ngu ngốc để cô thích nói gì thì nói, làm gì thì làm?

- Ý tôi không phải như vậy. Chỉ là...

- Bản thân cô với tôi không đáng giá một xu! Thế nên đừng tỏ ra cao thượng rồi nghĩ mình

đang ban phát tình cảm cho người khác.

Quỳnh không đáp, anh đã nói thế cô cũng không còn muốn nói gì nữa. Vũ thấy cô im lặng thì cười nhạt hỏi:

- Chuyện tránh thai, cô làm xong chưa?

Nghe Vũ nói đến đây Quỳnh mới sực nhớ mình còn chưa đi cấy que. Cô lắc đầu đáp:

- Đợi tôi khỏe hẳn sẽ đi, nhiều việc quá nên tôi quên.

- Cô quên hay cô cố tình?

- Tôi quên thật! Vả lại dù sao giờ tôi cũng chỉ còn một bên buồng trứng, khả năng có con là rất thấp, thế nên anh cũng không cần lo lắng.

Nghe đến đây Vũ hơi khựng lại, nhưng rồi anh nhanh chóng chế giễu:

- Cô phá thai nên bị cắt một bên buồng trứng sao?

Quỳnh nhìn Vũ, cô không đáp chỉ im lặng. Anh lại nói tiếp:

- Xem ra ông trời cũng có mắt đấy. Loại người như cô tốt nhất không nên có cơ hội làm mẹ.

Cứ nghĩ anh nói đến đây là xong, không ngờ anh lại nói thêm câu nữa:

- Báo ứng! Đó là báo ứng của cô!

Quỳnh sững sờ nhìn Vũ, tay cô bất giác nắm lấy vạt áo. Anh nói gì cô nghe rất rõ, anh nói rằng chuyện cô bị cắt một bên buồng trứng là báo ứng của cô. Anh nói rằng loại người như tốt nhất không nên có cơ hội làm mẹ. Cô không đáp lời anh, chỉ lặng lẽ nhìn anh cuối cùng quay lại phòng ngủ.

Kỳ thực khi nói xong câu ấy Vũ cũng cảm thấy mình độc mồm. Anh cứ nghĩ rằng anh sẽ hả hê, dần vạt cô anh sẽ hả hê, thế nhưng khi thấy mắt cô rung rung lệ anh lại bỗng thấy hình như mình mới là người sai. Khi thấy cô vào phòng, anh cũng không chịu nổi nữa đi ra ngoài, bầu không khí ngột ngạt này như muốn bức anh vào đường cùng.

Quỳnh vào giường nằm, cô nằm một lúc lâu rồi gọi con Thanh lên. Nghĩ đi nghĩ lại, có đau khổ cỡ nào thì cô vẫn không quên nhiệm vụ của mình. Nghe nói hôm qua biệt phủ có chuyện vui lắm, cô muốn biết chuyện vui thế nào mà sáng sớm nay đã âm ỹ nhau cả lên.

Buổi chiều qua sau khi đưa Trúc về khách sạn Nhân quay về biệt phủ thấy con Hiền đang ngồi trong phòng khách khóc nức nở. Bà Hà sốt ruột cả buổi, thấy Nhân về bà bảo hẳn:

- Mày tự đi giải quyết chuyện của mày đi. Mấy ngày nay tao mệt mỏi quá rồi, làm ơn chúng mày tha cho tao.

Con Hiền nhìn bà Hà, trước kia nó cứ nghĩ bà ta và nó cùng một thuyền, nay gặp cô Thanh Trúc kia nó dần nhận ra ý tứ của bà Hà. Dù cho lão Thắng có công ty thì sao chứ? Chỉ là một công ty nhỏ, dạo này làm ăn còn không phát đạt, thêm phải nuôi mẹ Xuân ăn chơi trác táng, nếu so với Lung Linh quả chỉ là con muỗi. Nó thật sự rất sợ, bao nhiêu năm nay nó yêu Nhân thế nào chỉ có nó rõ, nó đã dùng mọi cách, bằng mọi thủ đoạn kể cả việc giết chị gái nhưng dường như đến giờ phút này nó vẫn chẳng nắm chắc thứ gì trong tay. Nhân thấy con Hiền khóc lóc, hẳn bỗng thấy phiền phức, khó chịu. Trước kia hẳn thích sự hiểu chuyện của nó, giờ mới nhận ra nó đang được nước lấn tới, ghen tuông phi lý và mù quáng, chán nản nói:

- Em về đi, về suy ngẫm lại bản thân. Bao giờ thấy mình sai ở đâu thì mình nói chuyện. Giờ anh phải đi ăn với đối tác, em đưa cả cu Thóc về đi.

Thế nhưng vừa nghe đến chuyện đi ăn với đối tác con Hiền đã không kìm được. Nó bế cu Thóc dậy nhìn Nhân hỏi:

- Đối tác nào? Lại là cô ta sao? Em để cu Thóc ở nhà, em đi cùng anh.

Nghe đến đây Nhân tròn mắt nhìn con Hiền rít lên:

- Cô bị điên à? Tôi đi ăn với đối tác cô đi theo làm gì?

- Sao lại không được đi theo? Chẳng phải bình thường các quan chức, giám đốc vẫn cho vợ đi gặp đối tác cùng sao?

- Nhưng cô không phải vợ tôi.

Câu nói của Nhân như gáo nước lạnh tạt vào mặt con Hiền. Nó gào lên:

- Tôi không phải vợ anh? Tôi sinh con cho anh, hi sinh cho anh thế nào mà giờ anh phủ nhận? Nếu không nhờ có tôi thì Hoàng Hà có được ăn trọn 35% cổ phần công ty của Quyết Tâm không?

Bà Hà đứng ngoài nghe nom ngửa tai quá liên cất tiếng:

- Những việc đó là cô tự nguyện, giờ kể lể cái gì? Vả lại con Diệp mới [hế] chưa tròn hai năm, nhà tôi cũng chưa rước cô về, cô chưa phải vợ thằng Nhân là đúng rồi sao phải khóc lóc?

- Mẹ nói thế mà nghe được sao? Con tự nguyện thì nhà họ Hồ có quyền ăn cháo đá bát sao?

- Ai ăn cháo đá bát, cô đừng có mà láo lếu.

- Mẹ quên rồi sao? Năm ấy Hoàng Hà gặp khó khăn, là nhờ ai mà anh Nhân mới có được 20% cổ phần của con Diệp? Nếu không nhờ con liệu rằng năm ấy Hoàng Hà có cứu vãn nổi không? Mẹ quên rồi sao? Để có được 15% còn lại chúng ta đã lên kế hoạch thế nào? Nay mẹ định đạp con xuống khỏi thuyền, mẹ nên nhớ chúng ta cùng hội cùng thuyền, nếu mẹ đạp con xuống con cũng sẽ kéo theo tất cả mọi người. Mẹ đừng quên cái [hế] của con Diệp là do bà Xuân chủ mưu nhưng tất cả mọi người đều có liên quan.

Nghe con Hiền nói đến đây bà Hà tức giận đập bàn rít lên:

- Con điên này mày điên rồi à? Chưa ai đụng đến mày mà mày đã mang những chuyện ấy ra dọa dẫm. Thằng Nhân nó chỉ đi ăn với đối tác thôi mày đã định làm ầm lên. Mày định làm lui bại sự nghiệp của nó à?

- Mẹ đừng tưởng con ngu như con Diệp. Đối tác? Đối tác nào hay đối tác trên giường? Nhân, tôi nói cho anh biết, nếu anh trong sạch không có gì anh không dám đưa tôi đi.

Càng lúc Nhân càng không chịu nổi bởi sự ghen tuông phi lý của con Hiền. Hắn ta gầm lên:

- Cô điên cũng điên vừa thôi. Ở nhà mà suy ngẫm lại đi.

Nói rồi chẳng đợi con Hiền đáp hắn đã đi ra xe. Thế nhưng con Hiền không vừa, nó đưa cu Thóc vào tay bà Hà rồi đuổi theo túm lấy Nhân nói:

- Tôi phải đi cùng anh.

Nhân không thể nào mà chịu đựng thêm giây nào nữa. Trước kia Diệp có ghen tuông cũng

chưa đến mức bệnh hoạn như con Hiền. Hắn không nể nang gì đẩy mạnh con Hiền ra. Cả người con Hiền ngã xuống đất, thế nhưng nó vẫn không buông tha túm lấy chân hắn. Hắn điên tiết lôi cổ con Hiền dậy, cả mặt phùng phùng giơ tay tát bóp lên mặt con Hiền một cái, máu mũi con Hiền tuôn ra, cả gương mặt choáng váng sừng sốt vô cùng. Thế nhưng Nhân không hề cảm thấy áy náy, hắn ta nhanh chóng lái xe thẳng đến nhà hàng Lam Hồng nơi mà Trúc vẫn đang đợi hắn. Con Hiền không chịu nổi cú sốc này, nó lên cơn giậm chân thành thịch, mặc cho cu Thóc bên trong đang gào khóc inh ỏi.

Hết vụ ông Hoàng cặp bồ với con Giang đến mức có thai, giờ lại thêm chuyện con Hiền cư xử hồ đồ. Nhân rất mệt mỏi, hắn muốn trút toàn bộ tâm sự với Trúc, thế nhưng sao hắn dám kể những chuyện đáng xấu hổ như vậy, chỉ nói với Trúc đại loại rằng nhà hắn gặp nhiều chuyện không vui. Cứ ngỡ một cô gái xinh đẹp, giàu có như Trúc sẽ chẳng bận tâm, không ngờ cô lại rót cho hắn ly rượu cùng tâm sự với hắn. Một cô gái dịu dàng, có học thức, hiểu biết như Trúc mới xứng đáng với hắn. Hắn thầm đánh giá như vậy. Trúc dường như cũng nhận ra những suy nghĩ của hắn, khi thấy bên ngoài có bóng dáng con Hiền thấp thoáng, cô khẽ đưa đôi bàn tay mình chạm vào bàn tay Nhân an ủi:

- Anh Nhân đừng buồn, trên đời này điều gì cũng có cách giải quyết, người tài giỏi như anh Nhân chắc chắn sẽ có hướng cho mình. Em tin ở anh.

Đã bao lâu rồi hắn không được nghe những lời ngọt ngào như vậy. Đàn ông mà, khi được phụ nữ, nhất là phụ nữ đẹp tán dương sẽ cảm thấy vô cùng sung sướng. Hắn nâng đôi bàn tay trắng nõn của Trúc lên, không kìm được mà bất giác hôn. Trúc không từ chối, cô để mặc cho hắn hôn, thậm chí còn cúi đầu tỏ ra xấu hổ nói:

- Anh Nhân... em... thật sự ngưỡng mộ anh. Nghe nói vợ anh phản bội anh theo nhân tình mà hơn một năm nay anh vẫn thờ phụng cô ta, không hề có nhân tình bên ngoài. Người đàn ông chung thủy như anh có mấy... không biết như vậy liệu... anh có thể dành tình cảm cho người khác được không?

Câu hỏi của Trúc đầy ẩn ý, Nhân nhìn cô, hắn ta rất muốn trả lời rằng hắn ta có thể lắm chứ, hắn ta muốn dành tình cảm cho cô. Nhưng bên ngoài hắn ta vẫn cố tỏ ra đạo mạo cười không đáp. Trúc nhìn đôi bàn tay của Nhân đang nắm tay mình, cô cố ý nâng cao hơn rồi ghé sát vào hắn nói nhỏ:

- Nếu được, em cũng rất mong có cơ hội nào đó dành cho mình.

Tất cả những hành động thân mật của cô và hắn đều không qua mắt được con Hiền. Thực ra cô cố ý để nó nhìn thấy. Con Hiền ghen đến mức lửa hận trong người nóng hừng hực. Thế nhưng nó vẫn cố giữ lại chút lý trí, giờ mà ra đánh ghen ắt hẳn càng khiến Nhân ghét bỏ nó. Vậy nên nhân lúc đợi Trúc đi vệ sinh con Hiền cũng đi theo. Trong nhà vệ sinh chỉ có hai người, Trúc giả vờ như không nhìn thấy con Hiền, rửa tay xong cô đi ra ngoài, con Hiền lúc này cũng tiến tới, nó cố nở ra nụ cười méo mó khẽ nói:

- Chị là Thanh Trúc, đối tác làm ăn với Hoàng Hà đúng không?

- Phải! Cô là em gái vợ của anh Nhân nhỉ? Trùng hợp quá, không ngờ lại gặp cô ở đây, cô

cũng đi ăn sao?

Con Hiền nhìn Trúc, nó không đáp lại câu hỏi của cô mà nói:

- Tôi có vài lời muốn nói với chị, nếu chị tiện, tôi chờ chị bên quán cafe ngay cạnh nhà hàng này.
- Có chuyện gì cô cứ nói luôn ở đây đi.
- Ở đây không tiện.
- Có gì đâu mà không tiện, chúng ta đâu quen biết thân thiết gì, cô cứ nói đi.
- Chuyện này rất dài và rất quan trọng, tôi thật sự cần nói chuyện riêng với chị. Chắc hẳn chị cũng muốn biết sự thật về anh Nhân chứ?

Trúc hơi cau mày, con Hiền cứ ngỡ cô không đồng ý, cũng may cuối cùng cô đáp lại:

- Vậy được, cô sang đó chờ tôi trước, mười phút nữa tôi sẽ qua.

Nói xong Trúc cũng ngẩng cao đầu đi thẳng ra ngoài. Không hiểu sao nhìn vóc dáng tự tin của Trúc con Hiền lại cảm thấy có chút gì đó không đúng, nó còn cảm thấy có chút gì đó quen quen không sao hiểu nổi. Thế nhưng không đúng ở đâu, quen ở đâu nó lại không sao thể đoán được. Nó sang quán cafe bên cạnh, Trúc cũng đi vào, cầm túi xách rồi nói với Nhân:

- Cũng muộn rồi. Anh về trước đi, em vừa nhận được điện thoại, giờ em còn một cuộc hẹn nữa, sáng mai mình gặp nhau nhé.

Nhân nghe Trúc nói như vậy có chút nuối tiếc. Hắn ta dường như đã si mê cô gái này từ lúc vào Đà Nẵng. Đến giờ càng lúc hắn càng nhận ra cô gái này là phiên bản hoàn hảo nhất mà hắn tìm kiếm. Thế nhưng Trúc nói như vậy, hắn cũng không thể nào níu kéo nên tỏ ra galang nói:

- Để anh đưa em đi!
- Dạ thôi, người ta hẹn em gần đây, em tự đi cũng được.
- Nhưng...
- Không sao đâu anh cứ về nhà đi, em biết anh còn nhiều việc chưa xong. Nghe em cứ về đi nhé. Mai mình gặp nhau.

Nhân thấy Trúc đã lên tiếng như vậy, hắn cũng không thể còn cách nào khác đành thanh toán bữa ăn rồi lái xe về nhà. Phía bên này, đợi Nhân đi khuất, Trúc cũng đi sang quán cafe bên cạnh. Con Hiền ngồi chờ sẵn ở đó, khi thấy Trúc nó liền tỏ ra lịch sự hỏi:

- Chị muốn uống gì?
- Cho tôi một cafe đen, không đường, không sữa.

Con Hiền nhìn Trúc, hai tay đan vào nhau khẽ nói:

- Có lẽ chị rất ngạc nhiên khi tôi hẹn gặp chị ra đây đúng không?
- Phải! Rất ngạc nhiên. Nghe nói cô là em vợ của anh Nhân, chẳng lẽ... cô hẹn tôi ra đây để đòi công bằng cho chị gái đã khuất của cô? Nếu vậy e là cô có hiểu nhầm gì rồi – Trúc nói nhưng trong câu nói mang chút hàm ý mỉa mai, đáng tiếc con Hiền không nhận ra.
- Không phải! Tôi thực ra không hẳn là em vợ của anh Nhân.

- Không hẳn là em vợ của anh Nhân? Ý là thế nào?

- Tôi và vợ anh ấy không chung huyết thống. Thế nên khó mà coi là em vợ. Tôi và anh Nhân thực ra yêu nhau rất lâu, là chị Diệp cưới anh ấy từ tôi, sau đó hai người họ lấy nhau, nhưng chị Diệp lại phản bội anh Nhân, từ rất lâu rồi. Tôi đã đứng trong bóng tối chờ đợi anh ấy suốt sáu bảy năm nay, khi chị Diệp phản bội, anh ấy mới quay lại tìm tôi.

Một lời nói dối trơn tru và hoàn hảo. Nếu người khác nghe có lẽ sẽ thấy cô gái này thật tội nghiệp. Nhưng với Trúc, cô chỉ thấy trong lòng là một sự khinh bỉ tột cùng. Thế nhưng cô vẫn tỏ ra ngây thơ hỏi lại:

- Vậy sao? Tôi chưa từng anh Nhân nhắc đến chuyện này.

- Không nhắc đến cũng đúng, vì dù sao trên danh nghĩa tôi và chị Diệp vẫn là chị em. Tôi và anh ấy mới thực sự là vợ chồng, đứa bé sáng nay chị gặp là con trai của tôi và anh ấy.

Trúc nhìn con Hiền, cô tỏ ra hết sức sững sốt:

- Nhưng sao cô lại kể với tôi những chuyện này?

- Vì tôi biết chị và anh Nhân không đơn giản chỉ là mối quan hệ đối tác. Tôi cảm thấy anh Nhân hình như rất thích chị, chị lại giàu có như vậy, anh ấy tất nhiên sẽ muốn lợi dụng chị để tạo cơ hội phát triển cho sự nghiệp của mình.

Hai chữ lợi dụng con Hiền nhấn mạnh. Trúc chỉ là sự lợi dụng của Nhân mà thôi. Nó tự cho là như thế còn trong lòng Nhân chắc chắn chỉ yêu nó mà thôi. Trúc nhìn con Hiền, hỏi lại:

- Lợi dụng, sao cô lại nói anh ấy lợi dụng tôi?

- Chẳng phải vì Hoàng Hà đang cần sự hợp tác của Lung Linh sao? Chị biết đấy, anh Nhân là con người của công việc, với sự hợp tác lần này anh ấy thật sự rất mong chờ vì nó sẽ giúp cho Hoàng Hà rất nhiều. Nhưng tôi cần phải nói cho chị biết để chị nên giữ khoảng cách với anh ấy. Tôi và anh ấy yêu nhau, mong chị tránh xa anh ấy một chút!

Trúc nghe đến đây thì bật cười. Cái này có được coi là dẫn dắt không? Thấy Trúc cười, con Hiền khó hiểu hỏi lại:

- Sao chị lại cười?

- Tôi đang nghĩ ắt hẳn cô phải tự ti về tình yêu của anh Nhân dành cho mình lắm mới tìm đến tôi để nói mấy lời này nhỉ? Có lẽ anh ấy không hề yêu cô như những gì cô kể với tôi.

Ban đầu, thái độ của Trúc có vẻ là ngây ngô, nhưng đến câu nói này con Hiền dần nhận ra, cô ta không hề đơn giản như nó nghĩ. Cô ta không dẫn dắt như con chị đã phết của nó, ngược lại dường như cô ta mới đang nắm đằng chuôi. Con Hiền có chút không kiểm soát được nói lớn hơn:

- Tôi ở cạnh anh ấy suốt sáu bảy năm nay, cũng đã có con với nhau còn là con trai. Gia đình họ Hồ rất trọng dụng cháu đích tôn.

- Thế thì đã sao? Thời buổi hiện đại này, muốn có cháu nào chẳng được, có tiền thì cháu trai cháu gái đều có được hết. Cô sinh được con trai cho anh ấy thì có ý nghĩa gì đâu, thích thì đây người cũng sinh được.

Con Hiền nghiêng răng kèn kẹt:

- Chị đúng là đồ trơ trẽn. Tôi nói cho chị biết anh ấy thật sự chỉ đang lợi dụng gia thế và tiền bạc của chị mà thôi.

- Vậy thì sao? - Trúc bật cười hỏi lại.

- Vậy thì sao? Chị đang cố gắng thể hiện điều gì đấy? Tôi và anh Nhân yêu nhau, chị từ đâu đến chen chân vào, tôi và anh ấy còn có con với nhau, chị định biến mình thành tiểu tam vô liêm sỉ hay sao? - con Hiền gần như hét lên?

- Tiểu tam? Cho tôi xem giấy kết hôn của hai người, hoặc ảnh đám cưới, nếu hai người thực sự là vợ chồng thì mới nên gọi tôi là tiểu tam, còn hai người chưa là gì, tôi đến với anh ấy đâu có trái luân thường đạo lý?

Con Hiền nhìn cô gái trước mặt, dường như nó đã bắt đầu nhận thấy cô ta thật sự rất ghê gớm, không có vẻ dễ bắt nạt như nó nghĩ. Nó nhìn Trúc rít lên:

- Chị đúng là trơ trẽn, chị nghĩ anh Nhân thật lòng với chị sao? Nếu chị không xinh đẹp, không có một gia thế khủng thì còn lâu anh ta mới để mắt đến.

- Có sao đâu, xinh đẹp và gia thế khủng cũng là một dạng tài năng rồi. Chẳng phải đàn bà cũng thích đàn ông giàu có sao, đàn ông mến mộ phụ nữ xinh đẹp, gia thế khủng cũng đâu có gì là lạ.

Con Hiền cả người run lên, nó thật muốn bóp chết con tiểu tam trơ trẽn này. Thế nhưng còn không kịp làm gì nó đã thấy Trúc túm lấy cốc cafe trên bàn tự đổ lên đầu. Cafe đen chảy xuống gương mặt xinh đẹp của Trúc, cô quỳ xuống túm lấy chân con Hiền van xin:

- Tôi xin cô, thực sự giữa tôi và anh Nhân không có gì cả, xin cô đừng hiểu nhầm tôi.

Con Hiền không hiểu rằng vở kịch trước kia nó làm với Diệp khiến Diệp sẩy thai nay lại bị Trúc dùng để chơi nó. Lúc đó bên ngoài một bóng dáng đèn ông quen thuộc cũng lao vào chứng kiến cảnh tượng trước mặt. Trúc liền lao đến Nhân, cả người cô dựa vào hắn run rẩy khóc nức:

- Anh ơi. Em làm gì sai sao? Em làm gì sai sao sao cô ấy lại đối xử với em như vậy?

Thấy người phụ nữ xinh đẹp trước mặt đang bị con Hiền ức chế, Nhân không khỏi đau lòng, hắn bế Trúc rồi nhìn con Hiền gầm lên:

- Đồ thần kinh. Cô làm gì thế này?

Con Hiền lúc này mới hay tất cả chỉ là màn kịch, con đàn bà trước mặt đã cho nó vào tròng. Nó túm lấy Nhân giải thích:

- Không phải như vậy, là cô ta tự mình đổ cafe lên đầu.

- Cô câm mồm đi.

Nói rồi hắn vội vã xốc thẳng Trúc định đi ra xe nhưng con Hiền đã kéo tay ngăn lại. Lúc này hắn đã không giữ được lý trí, tuyệt tình hất mạnh con Hiền ra, cả người nó trơn trượt trên sàn nhà, đầu cắm thẳng xuống góc bàn nhọn hót, từ thái dương một dòng máu chảy xuống. Nó gào khóc nức nở nhưng dù có đau đớn cỡ nào Nhân cũng không hề quay lại.

Suốt đêm đó Nhân ở cạnh Trúc, hắn ta ra sức xin lỗi, trấn an cô. Cũng may Trúc là cô gái hiểu chuyện, sau khi tắm rửa sạch sẽ cô khẽ nói với Nhân:

- Có lẽ đây chỉ là hiểu nhầm thôi. Anh cũng đừng trách cô ấy.
- Cô ta đúng là điên rồ thật rồi. Em đừng nghe, cũng đừng tin tưởng những gì cô ta nói.
- Vâng. Em chỉ tin anh thôi. - Trúc thút thít nói.

Nghe những lời như vậy Nhân cũng cảm thấy thở phào một chút. Khi Trúc đã bình tâm lại cô nhắc nhở Nhân về đi, dù sao trai đơn, gái chiếc ở chung phòng thế này dù không làm gì cũng khiến người ta dị nghị. Hắn cũng không còn cách nào khác đành trở về nhà. Lúc về con Hiền vẫn chưa ngủ, cu Thóc nó để cho con Hồng trông. Nó không hiểu vì sao Nhân lại xuất hiện ở quán cafe ấy lại đúng lúc như vậy chỉ thầm nghĩ Trúc đã có sự tính toán sẵn. Con ranh con, dường như con ranh con đó đang cố tình đối đầu với nó, đang cố tình cợt nhả Nhân của nó. Khi thấy Nhân về, con Hiền vội vã chạy ra đỡ lấy áo, nó cố lấy bình tĩnh nói:

- Nhân! Anh nghe em giải thích được không?

Nhân nhìn con Hiền, trên đầu con Hiền là một mảng băng trắng nhưng hắn ta cũng chẳng chút thương xót. Từ lúc đi Đà Nẵng về hắn bắt đầu chán ghét nó. Giờ lại thêm chuyện này, hắn nhìn nó quát lên:

- Giải thích? Giải thích cái gì nữa? Cô có biết suýt chút nữa dự án thất bại, cô có biết người ta giờ đang đòi huỷ hợp đồng với Hoàng Hà không hả? Nếu Hoàng Hà phá sản, cô tự đi mà đến!

Con Hiền không nghĩ mọi việc lại nghiêm trọng như vậy. Nó chắp hai tay lại như van xin:

- Em biết em không đúng khi hẹn cô ta ra, em cũng không nghĩ mọi chuyện thành ra như vậy. Nhân anh nghe em nói, cô ta thật sự là con cáo già, cô ta tự đổ cafe lên đầu rồi đổ cho em.
- Cô câm đi! Cô ấy từ Nam ra đây, chân ướt chân ráo biết cái gì mà tự làm mấy chuyện như vậy.
- Vì sao anh không tin em?
- Vì cô là loại không đáng tin. Sáng mai cô mang quần áo cuốn xéo khỏi đây cho tôi.

Nghe đến đây con Hiền như ăn phải bả, nó tru tréo lên:

- Anh đuổi tôi đi? Anh đuổi tôi đi để dễ dàng rước cô ta về đúng không? Tôi nói cho anh biết đừng hòng tôi đi đâu, tôi nói anh biết đừng mơ anh có thể lấy ai khác ngoài tôi.
- Cô!!! Được, tôi cũng nói cho cô biết cô đừng mơ mà được làm vợ tôi. Tôi sẽ không bao giờ lấy con đàn bà ti tiện như cô?

- Ti tiện? Ti tiện anh cũng húp sạch sành sanh, ti tiện tôi cũng là con của giám đốc công ty Quyết Tâm, ti tiện tôi cũng đẻ con cho anh. Con anh cũng mang dòng máu ti tiện đó. Tôi cũng nói cho anh biết anh phải lấy tôi, nếu không tôi sẽ ÷hế cùng anh, cùng cả nhà anh luôn. Anh dám, dám đối xử với tôi thế thì đừng mơ tôi nương tay với các người.

Nhân ôm hai tay lên đầu, đầu hắn như muốn nổ tung. Đây phải loại đàn bà này, hắn muốn gột rửa cũng đâu phải dễ? Hai người cãi nhau ỏm tỏi suốt một đêm, đến khi không chịu nổi nữa Nhân cũng bỏ đi đến giờ vẫn chưa về, còn con Hiền đã ngồi khóc suốt ba bốn tiếng đồng hồ trong căn biệt thự trong biệt phủ. Quỳnh nghe xong cười khế, chưa lấy nhau đã trở

mặt với nhau, nhưng cứ thế đi đã, cô tin con Hiền sẽ làm ra nhiều điều hơn, phải như thế mới vui. Nội bộ đấu đá nhau, cô không cần tốn nhiều thời gian và công sức làm gì? Cô gọi cho anh Phan, hạ thêm quân cò nữa đi, những cú sốc nối tiếp nhau xem con Hiền sẽ làm thế nào?

Sáng hôm sau, con Hiền cố gắng lắm mới th□ế□ đi được một lúc đã nghe được tiếng chuông điện thoại reo. Là lão Thắng, suốt một đêm mệt mỏi nó không muốn nghe liên tục máy. Nhưng chuông điện thoại reo đến hơn chục cuộc, cuối cùng nó không còn kiên nhẫn được đành nhấn nút nghe. Vừa nghe đầu dây bên kia đã hốt hoảng nói:

- Hiền, con về nhà đi, xảy ra chuyện rồi.
- Có chuyện gì vậy thầy?
- Con cứ về một chuyến đi. Nhanh lên.

Con Hiền không muốn về, chuyện của nó và Nhân còn giải quyết chưa xong, thế nhưng nghe lão Thắng gọi gấp nó cũng có chút linh cảm bất an. Cuối cùng nó không còn cách nào dặn con Hồng bế cu Thóc ở đây, nhất định không được đi đâu còn nó về nhà một chuyến. Khi về đến chung cư, mới đến cửa nó đã nghe tiếng cãi nhau bên trong vội mở cửa ra. Bên trong ngoài lão Thắng, mẹ Xuân, con bé giúp việc đang bế con trai của mẹ Xuân còn có một gã đàn ông khác. Gã đàn ông xăm hình đại bàng trên cổ, vừa nhìn gã đàn ông con Hiền bất chợt khựng lại. Đây chẳng phải gã đàn ông mẹ Xuân thuê để giết Diệp sao? Cớ sao hắn ta lại ở đây?

Mẹ Xuân đang đứng bên cạnh khóc nức lên, gã đàn ông ung dung, trong tay cầm cái □út ghi âm, vài tờ giấy. Con Hiền nhìn hắn ta rồi quay sang mẹ Xuân hỏi:

- Có chuyện gì vậy dì Xuân?

Mẹ Xuân nhìn con Hiền khóc nức lên:

- Hiền! Con phải giúp dì, con nhất định phải giúp thầy và dì. Năm đó thuê hắn giết con Diệp, dì đã đưa hắn ba trăm triệu, nay hắn ta lại trở mặt đến đây đòi thêm tiền nếu không hắn sẽ tống cổ cả nhà mình đi tù.

Ban nãy nhìn thấy gã đàn ông này, con Hiền cũng đã lờ mờ nhận ra ý đồ của hắn. Một gã được thuê giết người, nay quay lại, đâu ai ngu mà không nghĩ ra được. Chỉ là năm ấy con Hiền nhớ rõ mẹ Xuân nói mẹ ta tính toán rất kỹ, cớ sao hắn ta lại nắm được thóp mà quay lại đòi tiền? Con Hiền nhìn hắn ta bình tĩnh hỏi:

- Năm ấy chẳng phải đã đưa tiền rồi sao? Sao giờ còn trở mặt đến đòi thêm?
- Ba trăm triệu đủ cho một mạng người sao? Các người được hắn cái công ty, ăn sung mặc sướng, còn thằng này được ba trăm triệu sống chui sống lủi như chó. Đòi nào chấp nhận được.
- Không chấp nhận anh muốn thế nào?

Gã xăm trở đáp mấy tờ giấy ra trước mặt, đây chỉ là những bản phô tô mà mẹ Xuân ký với hắn ta và đoạn băng ghi âm giao dịch của hai người họ. Con Hiền nhìn mẹ Xuân chau mày, năm ấy nó đã dặn mẹ ta tốt nhất đừng bao giờ ký vào giấy tờ gì, cứ nghĩ mẹ ta khôn ranh,

không ngờ vẫn bị gã đàn ông này lừa ký vào tờ giấy trắng mực đen. Đã vậy còn để hấn ghi âm lại. Chuyện nhà còn chưa xong, nay lại gặp chuyện bực mình thế này, con Hiền mệt mỏi ném tờ giấy cho gã đàn ông hỏi:

- Anh muốn bao nhiêu?

- Ba tỉ.

Ba tỉ? Con Hiền nghe xong tưởng mình nghe nhầm. Mặc dù mẹ Xuân chỉ là con tốt thí, nhưng dù sao cũng sinh con cho lão Thắng, thằng bé cũng chung huyết thống với con Hiền. Nếu hấn ta đòi một hai trăm triệu có lẽ con Hiền sẽ làm căng một chút rồi đòi giảm giá xuống. Thế nhưng hấn ta lại hét cái giá ba tỉ, là ba tỉ, đáng giá bằng một phần ba cả cái công ty Quyết Tâm. Con Hiền ném mấy tờ giấy lấn ùt ghi âm xuống đất cười nhạt:

- Ba tỉ, anh có đang đánh giá cao quá nhà chúng tôi không? Chúng tôi không có nhiều tiền thế đâu, nếu trong mức một trăm triệu tôi sẽ cố gắng lo liệu, còn không thì thôi.

- Một trăm triệu? Cô nghĩ thời buổi nào rồi mà ra cái giá ấy? Ba tỉ không bớt xu nào.

- Thế thì không xu nào cả. Anh muốn làm gì cứ làm! Giờ mời anh về cho!

Cứ ngỡ làm như vậy gã đàn ông sẽ nao núng, chẳng ngờ hấn ta cũng cười đáp lại:

- Tôi chỉ nói ngắn gọn thế này thôi, ba tỉ hoặc các người sẽ vào tù cùng tôi. Chọn cái nào thì chọn.

- Anh đang đe dọa tôi? Nói cho anh biết giờ một xu anh cũng đừng mơ.

- Thằng này đêch cần phải đe dọa. Đến đây rồi dọa dẫm làm đéo gì, với đồng bằng chúng này đủ để khởi tố rồi đấy nhỉ - hấn ta hất hàm về phía mẹ Xuân đang khóc

Con Hiền nhìn mẹ Xuân, mẹ Xuân liền lao tới kéo tay nó van xin:

- Hiền, con phải giúp dì, dì không thể đi tù được. Còn thằng Phúc, còn thầy con, dì không thể ngồi tù.

- Dì Xuân! Nếu một hai trăm tôi có thể giúp, nhưng đây là ba tỉ, tôi đâu có nhiều như vậy để giúp.

- Bán cổ phần công ty đi.

Nghe đến đây con Hiền liền kéo tay mẹ ra lạnh lùng đáp:

- Không thể bán! Dì điên rồi sao? Công ty có bao nhiêu mà bán đi để lấy ba tỉ cho dì. Năm ấy dì không cẩn thận, giờ dì tự tìm cách mà lo liệu đi.

- Sao con có thể nói tuyệt tình như vậy, chúng ta cùng hội cùng thuyền với nhau, cái ùhế của con Diệp cũng là con bày cho dì. Đến giờ khó khăn con lại phủ tay đi là sao?

Mẹ Xuân suy cho cùng cũng chỉ là người dung nước. Không có mẹ ta lão Thắng cũng có người khác, thằng Phúc mẹ ta cũng đâu có nuôi tử tế. Ba tỉ? Con Hiền không bao giờ có thể đánh đổi tiền bạc vào một người dung như vậy, ít nó còn tiếc hươg chi đây là tính tiền tỉ. Bà Quyết, Diệp nó còn chẳng thương cảm hươg hồ là người như mẹ Xuân. Nó nhìn mẹ ta gất lên:

- Tôi không thể giúp được! Tôi và thầy tôi giờ có gom vào cũng chỉ được hai trăm triệu. Dì có cầm tạm thì cầm.

Hai trăm triệu là cái đình gì? Mụ Xuân gào lên:

- Anh Thắng, anh phải cứu em, anh bán cổ phần đi cứu em.

Lão Thắng yêu mụ Xuân là thật, nhưng đứng trước tiền tài lão vẫn khó quyết. Ba tỉ đâu phải nhỏ, con Hiền nhìn lão Thắng lạnh lùng gằn lên:

- Thầy không được phép bán, một chút cũng không được bán. Công ty là tâm huyết cả đời của con và thầy, thầy không được phép bán.

Thật ra con Hiền không cho bán cổ phần bởi nó muốn phát triển công ty cho to lớn hơn, chỉ có như vậy nó mới cảm thấy xứng đáng với Nhân. Cái mác làm phó giám đốc một công ty dù nhỏ cũng còn hơn. Bán đi thì công ty còn gì chứ? Mụ Xuân nhìn con Hiền, không ngờ rằng nó thà để mụ vào tù còn hơn phải bỏ tiền ra, không ngờ nó lại máu lạnh đến mức này. Con Hiền đầu đau như ù ả bố, nhìn mụ Xuân và gã đàn ông kia rồi nói:

- Còn hai người, chuyện của hai người muốn giải quyết sao thì giải quyết, gia đình tôi không liên quan.

Nói rồi con Hiền định mở cửa để về biệt phủ, thế nhưng mụ Xuân đã lao ra, gào lên:

- Mà thật sự không liên quan? Mà thật sự định để tao đi tù một mình?

- Dì la hét cái gì chứ? Dì tự làm tự chịu, tôi không hơi đâu mà chịu thay dì.

Đột nhiên mụ Xuân ngửa mặt lên trời cười ha hả, con Hiền thấy mụ ta cười bất giác xoay lại nhìn. Mụ ta điên rồi sao?

- Mà chắc chưa? Mà có chắc mà không liên quan đến cái ù hếf của con Diệp không? Tao đi tù mà cũng đừng mơ mà thoát.

Mụ Xuân nói đến đâu kéo con Hiền lại đến đấy, con Hiền điên tiết gắt lên:

- Dì thần kinh à? Buông tôi ra.

- Tao nói cho mà biết, một là mà giúp tao, hai cả nguyên cả đám đi tù cùng nhau. Mà có muốn không? Có muốn nghe lại những gì mà xúi giục tao không? Mà có muốn nghe lại từng cuộc điện thoại mà gọi cho tao tao đều ghi âm lại không?

Con Hiền nghe đến đây bất chợt sững sờ, chưa kịp đáp mụ Xuân đã nói:

- Mà tưởng mà thông minh sao? Mà tưởng tao là con bò dễ dặt mũi như mụ Quyết sao? Năm ấy có người đã chỉ điểm cho tao, nói rằng tránh sau này mà tráo trở thì toàn bộ cuộc gọi của mà và tao hãy ghi âm lại. Mà có muốn nghe lại không? Chúng ta là đồng phạm, tao đi tù mà thoát án sao?